

Ky dokument nuk është prova. Prova janë bajtët e ruajtur: HTML-ja e faqes, pamja e saj, dhe zinxhiri i hash-eve që i lidh. Kjo dëshmi është paraqitja e tyre, e prodhuar automatikisht. Verifikohet me kodin më poshtë **pa na pyetur ne**.

ARTIKULLI

TITULLI	Vrima e çelësit u bë kullesë makaronash
ADRESA	https://www.gazetatema.net/blogu-tema/vrima-e-celesit-u-be-kullose-makaronash-i589543
BURIMI	gazetatema.net
GJENDJA	online

KOHA

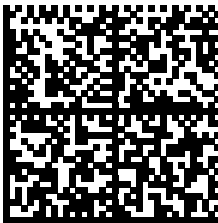
KAPUR NGA NE	1 tetor 2026, 10:05:21 UTC <i>Dritarja jonë e pasigurisë: ± 300 s — intervali me të cilin e kontrollojmë këtë burim.</i>
DEKLARUAR NGA PORTALI	1 tetor 2026, 10:00:00 UTC <i>Koha e deklaruar vjen nga pala që po vlerësohet. Ora jonë nuk preket prej saj, dhe të dyja shfaqen këtu të ndara.</i>

HASH-ET · SHA-256

PËRMBAJTJA	c183ec6f7c164e5680045f85043b0e4bc8417e4291d0e6c7b3bd51989c5cfae6
TEKSTI	34ca88626ce4e069bf124e690466d9999b37ae3117971ed58e4164f89949348d
PAMJA	d4ccd01ebfb749960e77a0bcac54206d1f8dafd12f783615e56cafc75dc5b72b

ZINXHIRI I PROVËS

KJO HYRJE	ad569544af77bd25c97cc12ab85a963453d4fe86d18d07da99e0f578aa4962c3
E MËPARSHMJA	—
RRËNJA MERKLE	—
ANKORIMI	nuk është ankoruar ende <i>Kjo hyrje nuk është përfshirë ende në asnjë pemë Merkle të dërguar. Zinxhiri i hash-eve provon rendin dhe integritetin; koha jo.</i>

SKANOJE PËR TA VERIFIKUAR

Kodi të nxjerr te eksploruesi i STAMLES. Ai regjistër nuk është yni: nëse serveri ynë bie nesër, vula mbetet aty ku është.

Faqja tregon njërën nga tri gjendjet — **nuk u gjet**, **në radhë**, ose **e konfirmuar** me bllokun, rrënjën Merkle dhe transaksionin në Polygon. Krahazo hash-in që gjen atje me atë të shtypur më lart: nëse përputhen, kjo kapje ekzistonte para asaj ore, dhe ne nuk mund ta kishim ndryshuar pas saj.

<https://scan.stamles.eu/verify/ad569544af77bd25c97cc12ab85a963453d4fe86d18d07da99e0f578aa4962c3>

PAMJA E FAQES

Renderuar nga HTML-ja jonë e ruajtur, jo nga rrjeti. **Riprodhon kopjen tonë, jo pamjen e atëhershme:** stilet dhe imazhet e largëta mund të mos ekzistojnë më ose të kenë ndryshuar.

Motori: chromium-stored+assets · dritarja 1280×1024 px

- [Politika](#)
- [Sociale](#)
- [Kronika](#)
- [Ekonomia](#)
- [Editorial](#)
- [Antena](#)
- [Blog](#)
- [Rajoni](#)
- [Bota](#)
- [Kulturë](#)
- [Sport](#)
- [Lifestyle](#)
- [Hosteni](#)

 English

Built and Monetized by

 English

le Vrima e çelësit u bë kullesë makaronash.Jeta prane detit, e menduar për çdo ditë të vitit/ Next to Vaia Mar Premium,eksperienca e te jetuarit premium Prapaskena e buj fundit

Vrima e çelësit u bë kullesë makaronash

1 Tetor 2026, 12:00Blog Nga Ilir Demalia

Ka dy ditë që Shqipëria është mbyllur brenda një dhome gjumi.

Një lajm që në një shoqëri normale do të ishte material për tabloidet rozë, është kthyer në kryelajm kombëtar, në debat televiziv, në moralizim publik, në gjyq kolektiv.

Një kompozitor është filmuar — ose ka filmuar veten — në marrëdhënie intime me disa gra të muzikës dhe showbiz-it.

Dhe Shqipëria ka zbuluar papritur moralin.

Kjo është pjesa më qesharake e historisë.

Sepse, nëse marrëdhënia ka qenë mes të rriturish dhe me konsensus, çfarë drejtin na duhet ne?

Është jeta e tyre.

Trupi i tyre.

Dhoma e tyre.

Zgjedhjet e tyre.

Nëse dikush është i martuar, le ta zgjidhë me burrin apo gruan e vet. Nuk ka nevojë për gjykatën morale të Facebook-ut.

Kush nuk ka bërë Kamasutrën në krevatin e vet?

Dallimi është se dikur dera mbyllet.

Sot dera mbyllet, por telefoni hapet.

Dhe vrima e çelësit është bërë kullesë makaronash.

Personalisht, përveç dy këngëtareve që përmenden, të tjerat as nuk e di kush janë.

Nuk dëgjoj muzikën e tyre.

Nuk shikoj Big Brother.

Nuk shikoj Përputhen, Për’Puthen Përthithen apo gjithë atë industri televizive ku shqiptarët mbyllen në shtëpi për të parë njerëz të tjerë duke jetuar, dashuruar, zënë, puthur, tradhtuar dhe ndarë. Këtu qëndron perversiteti ynë social.

Ne ushqehemi me voyeurizëm dhe pastaj bëhemi puritanë.

I mbyllem njerëzit në kamera 24 orë dhe i shikojmë si përgjues nga vrima e çelësit. Pastaj, kur dikujt i del privatësia jashtë kontrollit, të njëjtët përgjues shndërrohen në gjykatës morali.

Turma kërkon gjahun.

Kur e gjen, fillon ta shqyejë.

Seksi është i vjetër sa bota.

“Mëkatin” e parë, sipas Biblës, e bënë Adami dhe Eva.

Nuk është shpikje e TikTok-ut.

Nuk është shpikje e Big Brother-it.

Nuk është shpikje e showbiz-it.

Ajo që ka ndryshuar është teknologjia e përgjimit.

Dikur duhej të ngjiteshe pas murit për të parë.

Sot mjafton një telefon.
Një kamerë.
Një password i vjedhur.
Një cloud i hakuar.
Një screenshot.
Një grup WhatsApp-i.

Dhe brenda pak minutash, jeta intime e një njeriu mund të bëhet pronë e një turme.
Këtu nuk kemi më thjesht kuriozitet.
Kemi një industri të turpit.

Dhe turpi publik është një armë.
Mund të prodhojë ankth, izolim, shkatërrim marrëdhëniesh, humbje pune, poshtërim, trauma psikologjike.
Një video mund të zgjasë dy minuta.
Por pasojat e saj mund të zgjasin vite.
Ajo mund të fshihet nga një faqe.
Por nuk mund të fshihet nga mijëra telefona që e kanë kopjuar.

Ky është paradoksi brutal i teknologjisë: privatësia mund të shkatërrohet për një sekondë, ndërsa rindërtimi i jetës mund të kërkojë vite.

Dhe ne, në vend që ta kuptojmë këtë, klikojmë.
Shpërndajmë.
Komentojmë.
Tallim.
Gjykojmë.
Dhe pastaj çuditëmi pse shoqëria është bërë kaq e pamëshirshme.
Por këtu ka edhe një problem shumë më të madh.
Media.
Jo çdo gjë që mund të publikohet është lajm.
Jo çdo gjë që prodhon klikime është gazetari.
Dhe jo çdo material që njerëzit duan ta shohin duhet t'u jepet.
Pushteti i katërt nuk është pushteti për të hapur çdo derë të mbyllur.
Gazetaria duhet të mbrojë interesin publik, jo epshin publik.
Ka një ndryshim kolosal midis interesit publik dhe kuriozitetit të publikut.
Publiku mund të jetë kurioz për gjithçka.
Kjo nuk do të thotë se gjithçka është në interesin publik.
Sot është një kompozitor dhe disa gra të showbiz-it.
Nesër mund të jetë një politikan.
Pasnesër një biznesmen.
Më vonë një njeri që nuk ka qenë kurrë personazh publik.
Dhe atëherë pyetja nuk do të jetë më:
Çfarë bëri ai në dhomën e gjumit?"
Pyetja do të jetë:

"Kush na dha të drejtën të hyjmë në të?"

Sepse nëse pranojmë parimin se çdo gjë private mund të publikohet vetëm sepse njerëzit janë kuriozë ta shohin, atëherë nesër askush nuk ka më privatësi.
As ti.
As unë.
As familja jote.
As fëmijët e tu.
As kundërshtari yt.
As armiku yt.
As njeriu që nuk e duron dot.
Kjo është ajo që nuk kuptojmë.
Privatësia nuk është privilegj i njerëzve që na pëlqejnë.
Është e drejtë edhe e atij që nuk na pëlqen.
Madje pikërisht aty matet një shoqëri.
Të mbrosh privatësinë e dikujt që e do është e lehtë.
Ta mbrosh privatësinë e dikujt që nuk e pëlqen, ky është civilizim.
Prandaj problemi nuk është çfarë kanë bërë ata në krevat.

Problemi është çfarë po bëjmë ne jashtë tij.

Sepse duke u jargavitur pas jetës intime të tjetrit, duke e filmuar, hakuar, shpërndarë, publikuar dhe pastaj duke e gjykuar, nuk po mbrojmë moralin.

Po ushqejmë një perversitet kolektiv.
Po e kthejmë turpin në argëtim.

Privatesine ne spektakel.
Dhe dhimbjen e individit në klikime.

Dikur shikoje nga vrima e çelësit.

Sot ke kamerën në dorë.
Por problemi nuk është teknologjia.
Problemi është njeriu që e përdor atë për të hyrë aty ku dera është mbyllur.
Dhe ndoshta pyetja më e rëndësishme që duhet t'i bëjmë vetes nuk është:

“Çfarë bënë ata në dhomën e gjumit?”

“Çfarë po bëhet me ne si shoqëri që kemi kaq shumë nevojë të hyjmë në dhomën e gjumit të tjetrit?”

 Lini një Përgjigje

Koment *

Emër *

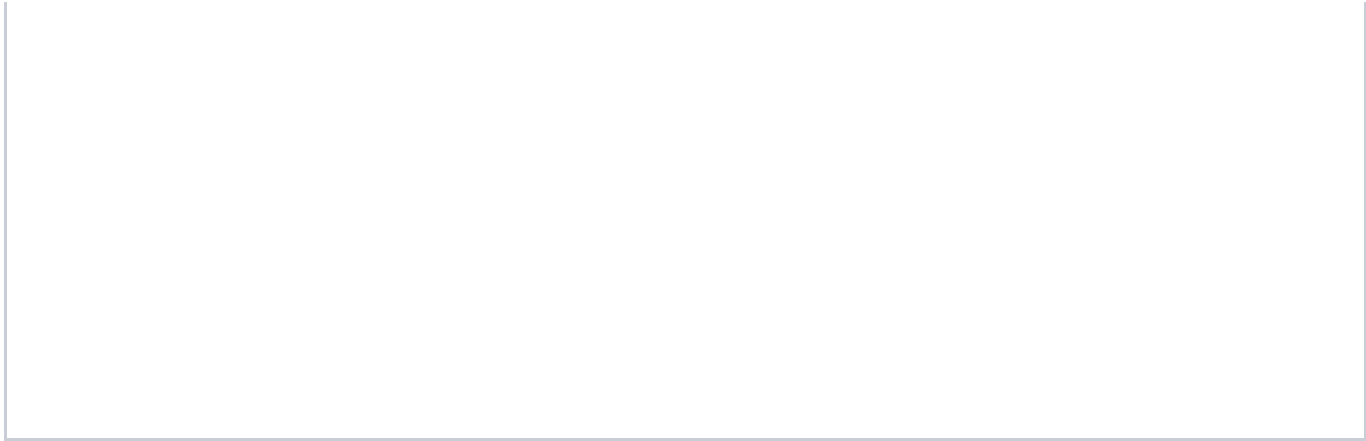
POSTOJE KOMENTIN

[Shteti ka rënë, por ka zënë poshtë opozitën](#)

10:15 Blog / 1 koment

[Një hap drejt vendosjes së normalitetit juridik](#)

14:01 Blog / 22 komente

Pamja këtu është e ri-koduar për ta futur në dokument. Artefakti autoritar është skedari WebP i ruajtur, dhe hash-i i tij është ai i shtypur te faqja e parë — pra dallimi është i verifikueshëm, jo i fshehur.